

מחוליה השדים הזה. הייתי חבר מושב ב' חבל תענך בעמק. קשה לומר שהייתי חקי לאי מצליח. אבל אהבתי את החיים הללו, אהבתי את חברי המושב, הם תמיד היו נכונים לעזור לי ואף הבינו אותי. כחור צאה מנישואי שעלו על שירטון, ונדי וילדי חזרו לארץ-מולדתה, אנגליה, ונד-ברנו שברגע שאתפנה אקפוץ לבקר את הילדים ולעזור לה בהשגת משכנתא לבית. חודשי דצמבר וינואר היו מבחינת הת-קופה העונתית, נוחים בשבילי. התכוונתי לשהות שבועיים באנגליה לחזור ארצה. אך הסתרתי לי סידור משכנתא מבחינת פרודורלית דורש שהייה לתקופה של עד חודשיים לשם סידור הניירות במשרדים השונים. החלטתי לקפוץ לבקר את יוסי עמיאל, שנמצא בפרנקפורט. לא היה ידוע לי עיסוקו. הוא נהג בי הכנסת-אורחים למופת ואף הציע לי להתלוות למסעותיו להולנד וגרמניה, ועשיתי זאת בחפזי לב. אחרי הכל אני תייר, ולא בכל יום אני באירופה.

אודי דיין

אז גם למדתי שהוא עוסק בסמים, והעניין כשלעצמו סיקרן אותי. בפסקדי-נה ידעה פרוסטר לציין שהתלונתי אליו בתור שומרי-ראש אלים, מכיוון שככה היה לה נוח לפרש זאת.

אז גם למדתי, שיסוי עמיאל היה בסך-הכל סוחר ("פוישר") קטן, ולא כפי שניסו לומר להציג אותו עד היום. בתקופת מאסרי יצא לי להתקל בסוחר-ים סמים הרבה יותר גדולים ממנו, אשר נש-פטו בבתי-משפט אחרים לתקופות של מסכמים שש שנים.

מעניין, שגרמנים שמואשמים בסחר-סמים זוכים בדרך-כלל במישפט הוגן, ואם יש צורך בטיפול-גמילה מסמים — גם בעני-ן שים קטנים ואף מאסר-על-תנאי. את היחס לזרים כאן הייתי יכול להשוות פחות או יותר ליחס שבו זוכים מחבלים מסוכנים בארץ. ככל שהגרמנים יהעמזו יותר, כך יוחמר מצבם של הזרים שם, ולא רק בי-בתי-הכלא.

המישפט עצמו לוזה, במשך כל מהל-כו, ברעש עצום. בפתחת המישפט דאגו התובעת ופרוסטר להזמנת עשרות עיתו-נים. צלמים וצלמי-טלוויזיה על-מנת ש-הקהל הגרמני יוכל לחזות במרעיוני מו-צעייהם היהודיים. היו סוללות של עורי-כיידן. ניסים עמיאל זכה בשלושה עורי-כיידן. עם חלקם יצא לי לחלוף מלה, ולא אחת שמעתי את המילה "שוויצרי" (חזירות), שנמעו עדים שונים שבעיקר הפלילו את יוסי יעקב ואת עמיאל.

אפשר היה להרגיש שהכינו והכשירו אותם. אחת העדות הפליטה, בטעות, ש-באותו בוקר היא נפגשה עם קצין-החקיר רות שעסק בטיפול בעניין. בנקה אפשר היה להבחין שעל פססל-הנאשמים יושבים אנשים חולים, מקורים-למסמים. כל שנת המעצר, עד המישפט, לא ניסו אף לתת

דחתה הבקשה. את טעות חיי עשיתי כשהתרעמתי ומחיתי על השמעת השיי-חות. לא, הסיוח-לילה, בגלל חומרתן, אלא מכיוון שהיה בכונתה לפגוע ולהשפיל. לפרש אותן אפשר היה במאה צורות, אבל היא נתנה להן פירוש לפי הטוב והאופייני לה.

הושלכתי לכלא השמור ביותר. אני נתון בבידוד חמור ביותר, אין לי שום זכויות שקיימות לגבי אסירים אחרים, כגון ספורט, אירועים חברתיים, טלוויזיה, תעסוקה וכי-לי. אני נתון ב-24 שעות בידוד קפדני ושפוחים לי את הדלת, ההוראה מחייבת שיהיו נוכחים לפחות שני סוהרים. כשקולקים אותי פעם בשבוע למיקלחת או להסתר, זה נעשה בליווי צמוד של שני סוהרים, הם לפעמים מנסים להצטדק, ולומר שזה נעשה לפי הוראת השופטת.

מכל אחד-עשר אגפי הכלא שיכנו אותי באגף שנמצאים בו שלושה פושעי-מילחמה נאציים, אשר גידונו למאסר-עולם על רצח ארורים גרמנים. הכלא מוקף בגדרות של מתח חשמלי גבוה, סיכוייה-הבריחה קלושים ביותר. מכל שוכני הכלא, היחידים שבני-דוד הם אני, גינדי (פיניוילבר) ועוד אסיר גרמני שרצח את מנהל הכלא.

לפי הוראת השופטת כריסטיאן פרוסטר, אני ופיניוילבר מסווגים כאסירים מסו-כנים, והשופטת השפלה הזו יודעת שרצ-י חו את כל מיישפחת פיניוילבר בעינויים מחרידים בתאי-הגאונים, ואין צורך לספר איך ילדים יזמים גדלים.

פרוסטר אינה מסתפקת בכך, היא דואגת לקורבנה: מדי פעם היא מטיל פנת למנהל-הכלא, לברר אם ניתן להדק את החגורה. אף החגורה כבר מהודקת עד הסוף. זה כבר החודש ה-19 שאני נמצא בבידוד קפדני.

יום אחד הדלקתי מדורה קטנה בתא, ושהבירו אותי באלימות במונית לבית-חולים המרכזי של הכלא בקסל. את קבלתי הפנים ערכו לי חובשים-סוהרים, הורידו אותי למרתף של בית-החולים, הפשיטו מי

„עורכי-הדין היו המומים מהמשפט!“
עלי הבגדים בכוח והשליכו אותי עירום כבוי-היהולדי לצינוק אטום. מערכת ה-איורוד לא פעלה. ניתנו לי מיוזן ושמי-כה מסריחה. החובשים היו באים מדי כמה שעות ביום ובלילה, מסירים מעלי את ה-שמיכה וצוחקים. הם היו באים בשלישיות או ברביעיות, מוויינים באלות. מעולם לא הרביצו לי, אבל הם צחקו והשפילו אותי. היו מפשילים את השמיכה ודוחפים את

לונגני מיספר פעמים לפני בית-המישפט העליון בפרנקפורט. מעולם לא נענית. כל מיכתב שנשלח ממני, גם למשרד ממשלי-תי, חייב לעבור דרכה. לכן אני מאמין מאד שבאיושהוא מקום הם נעצרים בדרך ונזר-רקים לסל. אני, לפחות, מנסה להילחם. לאחרים לא נותר אלא לחרוק שיניים.

נגמר המישפט. ניתנה האפשרות לכל נאשם להגיד את המילה האחרונה. רוב הנאשמים העדיפו לשתוק. לי אמרו עור-כייהדין שלא כדאי להתאמן. גורלנו בלאר-הכי נחרץ עזמו לפני פתיחת המישפט. הי מישפט עצמו היה הצגה, מכוערת כשהשח-קניות הראשיות הן פורסטור והגב' וורנר המפלצתית, המושכת בחוטים. גוריהדין מצוי ממילא במגירה.

אני יושבי המום לחלוטין למראה עיי-ני, כולנו סבורים שקשה להאמין שניתן

„מלשינות אני מתעב יותר מכל!“
במדינה, הקוראת לעצמה מדינה דמוק-רטית, שאירועים כאלה יתרחשו בה. בגוריהדין קיבל כל אחד מה שיקבל, וכולם הגישו בקשה לעירעור, הנוהג הוא שמאחרי גוריהדין לוקח בערך שישה שבוי-עות לקבל את פסק-הדין שעל פיו ניתן להגיש הערעור, אך החוק שלהם מאפי-שר עד חציי-שנה; ובתום חצי שנה, אם לא ניתן פסק-הדין, הנאשם ישוחרר. כפי שאופייני לה, ימים מוטעים לפני טיום חציי-השנה שלהת לנו פורסטור את כתב-האישום שכלל 50 עמודים — תרגיל והשהייה מכוונים.

אבל הצעה בפסק-הדין היתה ועזוע ג-י סף: שקר וכזב, ולא בטעות. כל פסק הדין הוא שקר מכוון, וכשאני כותב דבר-כה חמור יש באפשרותי להוכיח מילה בי-מילה, ולהוכיח שחור על-גבי לבן כל סעיף בפסק-הדין שהיא הטעתה במתכוון. אז נאמר לי ששקר עדיין אינו עילה לקבלת הערעור. על-מנת שיתקבל ערעור בבית-המישפט הפדרלי של גרמניה המאוחדת, שמישכנו בקרלסרוואה, חייבים לציין טעו-יות מישפטיות כמו, למשל, דחיית בקשה מצד השופטת לשמיעת עד מסויים, או אם אחד הנושפים גרם במהלך הדיון, או הר-יבה דברים אחרים חסרי-ערך.

שקרים בפסק-הדין, עדיין אינם סיבה שיתקבל הערעור. גם ניהול מישפט שלא בצורה ישירה והזונה אינו שיקול.

עקב ההשחיות מכוונות מצד השו-ר פתח, יקח עוד לפחות שנה עד שנדע אם עירעורינו יתקבלו או לא. רובנו כבר לא מאמינים שיש לנו סיכוי שיתקבל הערעור, וזאת עקב פסק-הדין השפל והמכוער שהיא חיברה. השתדלתי עד כמה שאפשר להצטמצם בתיאור אופן ניהול-ה-מישפט. ניסיתי עד כמה שאפשר להציג את מה שאירע כפי שאירע, ובאור נכון, עלול להתקבל הרושם שאת כל אשר כתבתי כתבתי כאדם השרוי במצוקה, וכותב בי-מרינפוש. אומנם אני בדיכאון עמוק, אני מוועזע כפי שלא היית מעולם, איני יכול אולי לטעון שאני חף-מפשע לגמרי. עצם זה שידעתי על עיסוקו של יוסי, הרי לפי החוק היה עלי לדווח על כך, דיברתי שטויות בלספון.

אני מודה שפעמיים שלח אותי עמיאל אל יוסי יעקב להביא לו מעטפנות קטנה. אבל לא הייתה לי מכך שום טובת-הנאה, ואף לא הייתי שותף לרווחיו, היא יר-דעת שיומיים לפני מעצרי התכונותי לח-זור ארצה, מכל-הנקודות המקילות היא התעלמה.

אני כותב מיכתבי זה בהכרה מלאה, ואני מטיח כאן האשמות כבדות ביותר על השופטת. אני יודע שאני כותב מגוב-האירות ובורר לי שמכתב זה, במידה שהוא יודפס בעיתונות, יתורגם לה, אני מתפלל שיאשימו אותי בהוצאת דיבה, אך הם לא יעשו זאת. והם לא יעשו זאת מסיבה פשוטה: לפחות השופטת יודעת שאני צודק.

אני זועק כבר חציי-שנה שיבוא מיששו מוסמך ויאזין לטענותי, וכל אשר טענתי במיכתבי זה באפשרותי להוכיח, אך הם מונעים זאת ממני. אני יודע שכל טעונתי במיכתבי זה יתקבלו בהבנה ובברכה על-ידי שותפי לספסל-הנאשמים, ולא רק אלה. כל הזרים, הולם רבים, שנשפטו אצל אר-י תה שופטת, כולם באותה דעה שהיא ער-כה לחם מישפט לא-הוגן.

החמשכס בעמוד 28

„היינו במישפט ראוה“

השופטת, מקבלים חומר שהיה להם עניין בפירוטו, משוחחים עם אנשי-המישטרה ומרכיבים כתבות. איתנו לא ניתן להם לשוחח. ואם כן — קצר ובהטף. היה מגי-עיל ומבחיל לסלות ארואת את כתב אחד העני-תונים הישראליים נישג בהפסקה אל השו-ר פטת עם חיוך מחרס ומתניף, ומסחודר-איתה. היינו מוועזעים לקרוא את כתבו-תיו. אפשר היה לסלות לו אם לפחות חלק קטן מכתבותיו היה אמת, אך מלבד מס-

